

Arrest

nr. 273 755 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat B. BUYLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker stelt reeds meer dan 20 jaar in België te verblijven.

1.2. Verzoeker diende op 19 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 december 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 december 2021 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 17 januari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: A.(…), C.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertlo (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Eerste onderdeel,

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat een bevel ‘kan’ gegeven worden wanneer betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De toepassing van artikel 2 is niet onderzocht.

Er is op het ogenblik van de beslissing geen onderzoek geschied naar het paspoort van verzoeker en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum.

Dergelijke beslissing kan niet genomen worden zonder onderzoek op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt. De beslissing kan niet steunen op veronderstellingen.

De motiveringsplicht en artikel 7, eerste alinea, 1° vreemdelingenwet zijn geschonden.

Tweede onderdeel,

1.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een privé- en familiaal leven in België.

In het bevel is geen rekening gehouden met het gezinsleven. Het is niet onderzocht en evenmin is er een motief hierover opgenomen in de beslissing.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in het bevel. In het bevel is evenmin enige vermelding of overweging met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het hoorrecht werd geschonden. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet in samenlezing met het hoorrecht en met artikel 3 en 8 EVRM.

Minstens is de beslissing onzorgvuldig daar met geen enkel element van privéleven of lang verblijf rekening is gehouden.

2.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843

Verzoeker sluit zich aan en herneemt de inhoud van deze arresten. Zij zijn in casu van toepassing.

Als verzoeker gehoord zou geweest zijn had hij kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven, en dit had tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker laat immers na concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*.

In zijn middel betoogt verzoeker dat geen onderzoek werd verricht naar zijn paspoort en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum. Verzoeker weerlegt evenwel nergens de gedane vaststelling en toont niet aan dat hij ooit andere documenten dan het verlopen Marokkaans paspoort, voorzien van een (meer dan 20 jaar) oud visum type C, dat blijkens het administratief dossier als bijlage bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2020 werd gevoegd, had voorgelegd. Hij maakt dus niet aannemelijk dat de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris onjuist zijn. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke situatie niet afdoende zou zijn onderzocht en kan op die manier geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek hard maken.

2.5. Vervolgens verwijst verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker stelt een privé- en familieleven in België te hebben en wijst op zijn langdurig verblijf in België. In dit verband acht hij eveneens het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest in combinatie met artikel 8 van het EVRM geschonden.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten toepassing maakt van het Unierecht, in het bijzonder van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer

van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Bijgevolg is het Unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waaronder het recht om gehoord te worden, *in casu* van toepassing. Uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd gehoord alvorens jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd getroffen. Evenwel geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, *M.G. en KR.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.7. Uit de beslissing die werd getroffen naar aanleiding van verzoekers humanitaire regularisatie-aanvraag van 19 augustus 2020 blijkt dat het volgende werd gesteld betreffende het voorgehouden familieleven van verzoeker en diens lange verblijf:

“(…)

*Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst na een verblijf van meer dan twintig jaar een schending zou uitmaken van zijn recht op een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Zowel zijn persoonlijke, economische en sociale netwerk zou deel uitmaken van zijn privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het feit dat een groot deel van zijn familie legaal in België zou verblijven. Echter, betrokkene legt slechts één verklaring voor van een vermeend familielid, met name zijn oom. Betrokkene toont op geen enkele wijze de verwantschapsbanden aan, het gaat om een loutere bewering. Hij woont niet samen met dit familielid noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van dit familielid. Het administratief dossier bevat slechts één aanwijzing dat er nog andere familieleden van betrokkene in België verblijven, met name een andere paternale oom, maar hiervan maakt betrokkene zelf geen melding. Evenmin worden er stukken voorgelegd die op dit familielid betrekking hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden, opgebouwd tijdens een vermeend lang verblijf van twintig jaar, slechts acht getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verklaringen spreken zich uit over zijn integratie en verblijfsduur, er blijkt niet uit dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren.*

*De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van*

artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko daar hij de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst, rekening houdend met de vaststelling dat hij slechts één werkbelofte voorlegt en acht getuigenverklaringen om zijn integratie gedurende zijn verblijf van meer dan twintig jaar te staven. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).
(...)"

2.8. Verzoeker blijft thans volstrekt in gebreke om concreet toe te lichten welke gegevens betreffende zijn privé- en familieleven zouden zijn veronachtzaamd. Terloops wijst de Raad erop dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, door de Raad werd verworpen in zijn arrest van 8 juni 2022 (RvV 8 juni 2022, nr. 273 754).

2.9. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en evenmin van de artikelen 7, eerste lid, 1° en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN